Elias, Glöd ja silta, joka täytyy rakentaa uudelleen

Äiti ja isä

Tämä kirja kuuluu

_____

Tervetuloa tähän esimerkkikirjaan! Se on tehty aivan samalla tavalla kuin omasi, viereisissä kuvissa ja valinnoissa näkyvistä aineksista, ja se näyttää, millainen Saga sinulta -tarina voi olla. Selaa, lue ja kuvittele oma lapsesi oman satunsa sankariksi.

Talon takana puro virtasi litteiden kivien yli ja sellaisen juuren ali, joka näytti käyrältä nenältä. Elias etsi suoria keppejä majansa seinää varten. Majaan tarvittiin keppejä, jotka pysyivät koossa, ei keppejä, jotka sanoivat naks heti kun niitä katsoi.

Kahden kiven välissä oli jotain pyöreää ja suurta. Se oli liian suuri linnulle ja liian lämmin kivelle. Elias pani molemmat kätensä kuoren ympärille. Sen kuparinväriset pilkut välähtivät. Sisältä kuului ääni: naps. Sitten: naps, naps. Elias piti munaa aivan paikallaan. Mitä mahtoi olla tulossa ulos talon takana olevassa purossa?

Ensin halkeamasta tuli esiin vihreä kuono. Sitten kaksi pyöreää silmää, neljä pientä kynttä ja häntä, joka sattui kaatamaan lehden. Pieni lohikäärme aivasti. Puf! Kolme harmaata savurengasta leijui veden yli ja tarttui kaislan kärkeen.

”Glöd”, sanoi Elias. Lohikäärme katsoi renkaita, painoi lehtimäiset siipensä alas ja puhalsi vielä yhden, entistä pienemmän. Kuoren sisäpuolella oli kolme pientä huippua ja rivi aivan pikkuruisia kirjaimia: Lohikäärmeen poikasen pitää olla kotona, kun aurinko laskee kolmen huipun taakse. Elias katsoi ylös. Kaukana puiden yläpuolella näkyi kolme vuorenhuippua. Aurinko oli jo alkanut laskea.
”Lohikäärmevuori”, hän sanoi. ”Tule!”

Puron takana oleva metsä oli kuusten alla pimeä, vaikka taivas ylhäällä oli vielä vaalea. Elias kulki polun yli ryömivien juurten lomitse. Glöd istui hänen olkapäällään ja piti paidan saumasta kiinni kahdella pienellä kynnellä.

Jokaisessa polun haarassa Glöd puhalsi savurenkaan. Ensimmäinen laskeutui sienen ympärille. Toinen suhahti pensaaseen. Kolmas syöksyi suoraan ylös ja katosi.
”Katsotaan mieluummin kuorta”, sanoi Elias ja nosti esiin kolme huippua. Hän etsi puiden välistä aukkoa samasta suunnasta. Silloin edestäpäin kuului tömps, loisk, tömps. Maa oli täynnä valtavia pyöreitä jälkiä.

Suurimmassa jalanjäljessä kellui kolme havunneulasta ja kovakuoriainen, joka meloa polski kaikilla jaloillaan. Elias asetti kenkänsä sen viereen. Se näytti rusinanpalalta. Glöd puhalsi savurenkaan lätäkköön. Rengas nousi taas ylös, pyöreänä ja siistinä.

”Jättiläinen on kulkenut samaan suuntaan kuin me”, sanoi Elias. Jalanjäljet johtivat koskelle. Siellä silta riippui kallioiden välissä, köydet paksuina letteinä. Sillan keskeltä puuttui useita lautoja. Vesi kuohui kaukana alhaalla, ja aurinko oli reunaltaan jo oranssi. Elias puristi suunsa kiinni. ”Kokeile, katso, rakenna uudelleen”, hän sanoi. ”Ensin meidän täytyy saada silta kuntoon.”

Elias nousi matalan, kaatuneen puunrungon päälle vähän matkan päähän reunasta. Sieltä hän näki koko sillan ilman, että hänen tarvitsi mennä sille. Jäljellä olevat laudat olivat kiinni puutapeilla ja köysillä. Maassa oli kaksi suoraa oksaa, vanhaa köyttä ja muutamia tappeja, jotka olivat varmasti irronneet jo kauan sitten.

Glöd puhalsi savurenkaan aukon läpi. Se lipui suoraan kahden sivuköyden välistä ja hajosi toisella puolella. ”Sopivan leveä”, sanoi Elias. Hän asetti oksat vierekkäin, kokeili kädellään ja alkoi sitoa. Maahan alkoi syntyä pieni sillanpala. Se näytti melkein hänen majansa seinältä. Melkein.

Elias kiristi viimeisen solmun. Sitten hän ja Glöd työnsivät sillanpalaa varovasti kohti aukkoa. Ensin se pysyi paikallaan köysien välissä. Elias ehti ajatella: Kyllä se varmaan kestää.

Silloin lyhyempi oksa taipui. Raks. Köysi luiskahti. Silta kiertyi kuin kala koukussa ja molskahti koskeen. Yksi köysi tanssahteli perässä kuin märkä mato. Glöd puhalsi pienen savurenkaan, mutta se hajosi ennen kuin ehti pyöreäksi. Elias katsoi aurinkoa. Se oli nyt puiden latvojen kohdalla. Hän halusi nykiä köyttä uudelleen, yhä kovempaa ja kovempaa. Sen sijaan hän istui kaatuneelle rungolle ja katseli. Sieltä hän näki jotain muuta.

Majassaan Elias teki seinät tavallisesti kolmella kepillä: kahdella, jotka nojasivat toisiaan vasten, ja yhdellä, joka piti ne yhdessä. Kolmio ei heilunut kuten rivi keppejä. Hän veti esiin kaksi pisintä oksaa ja asetti niiden päät vastakkain.

”Kokeile, katso, rakenna uudelleen”, hän sanoi. Glöd lähetti kolme savurengasta kohti köysiä. Ensimmäinen lensi tyhjän aukon läpi. Toinen tarttui löysän solmun ympärille. Kolmas kääntyi juuri siinä, missä Elias piti kolmiota. ”Tuohon!” Hän kiristi solmun, kiinnitti viimeisen laudan ja nykäisi tukea varovasti. Se pysyi paikallaan. Sillan toisella puolella kivien välissä ammotti luolan suuaukko.

Sillan toisella puolella polku johti suoraan luolaan. Muutaman askeleen päässä seisoi kristalleja ryhmissä: ohuina kuin jääpuikot, leveinä kuin tuolinjalat, vinoina kuin käyrät hampaat. Ne olivat tummia, vaikka siellä täällä jokin kärki piti yhä kiinni pienestä lämpimästä välkkeestä.

Seinän vieressä oli kivinen kyltti, melkein pölyn peitossa. Siinä luki: Lämmin lohikäärmeen hengitys herättää kristallivalon. Ei tulta. Ei soihtua. Vain lämmintä hengitystä. Syvemmällä käytävä kaartui pois kaikesta päivänvalosta. Siellä oli mustaa kuin suljetun laatikon sisällä. Pian jonkun käsi löytäisi kyltin.

Elias astui askeleen sisään eikä nähnyt edes omia sormiaan. Glöd piippasi ja painoi lämpimän vihreän kylkensä Eliaksen kenkää vasten. Elias tunnusteli seinää pitkin, kunnes hänen sormensa osuivat kivikyltin kirjaimiin.

”Lämmin lohikäärmeen hengitys”, hän luki. Glöd katsoi kuonoaan ja puhalsi aivan pienen savurenkaan kohti kristallia. Elias kuppasi kätensä kuonon taakse, jotta lämpö ei karkaisi joka suuntaan. Kristalli välähti kerran. Sitten se alkoi loistaa sisältäpäin vihreänä. ”Kokeile, katso, rakenna uudelleen”, sanoi Elias. Glöd veti syvempään henkeä. Uusi kristalli syttyi vähän matkan päässä. Sitten vielä yksi. Mutta pian polku kaartui taas.

Kristallit loistivat vain niin pitkälle kuin Glödin lämpimät henkäykset ylsivät. Kun Glödin piti levätä, he pysähtyivät sinisen kristallin luo, joka loisti toiselta puolelta sinisenä ja toiselta keltaisena. Elias laski kolmeen ja osoitti: ”Tuonne, tuonne, tuonne.”

Seuraavan mutkan kohdalla yksi kristalli oli kokonaan ruskean mudan peitossa. Glöd puhalsi, mutta surullinen savurengas putosi maahan. Elias otti oksan ja raaputti mudan varovasti pois. Ei liian syvältä. Ei liian nopeasti. Kun pinta kiilsi, Glöd lämmitti sitä pienellä henkäyksellä. Valo juoksi kristallin läpi ja näytti kapean uloskäynnin. Ulkona näkyi kolme kivistä huippua. Mutta näkisikö joku ylhäällä Glödin?

He tulivat ulos juuri, kun aurinko oli oranssi kiekko puiden välissä. Heidän edessään kohosi Lohikäärmevuori kolmella huipullaan. Sen kyljessä oli aukko niin suuri, että pilvi olisi melkein mahtunut lentämään siitä sisään.

Glöd pysähtyi polulle. Hän puhalsi savurenkaan kohti aukkoa. Se oheni, oheni ja katosi ennen kuin ehti perille. Elias otti esiin toisen munankuoren puolikkaan. Kuparinväriset pilkut muodostivat kolme huippua, aivan kuten vuori. Polun vierestä pisti maasta esiin kolme kristallia: pieni, keskikokoinen ja korkea. Elias kyykistyi. ”Meidän ei tarvitse huutaa”, hän sanoi. ”Voimme rakentaa jotain, joka vilkkuu.”

Elias asetti kristallit litteälle kivelle: pienen, keskikokoisen, korkean. Lohikäärmevuoren muotoon. Glöd lämmitti ensin pientä. Sitten keskikokoista. Lopuksi korkeaa. Kolme valoa välkkyi hämärässä, selkeinä kaukanakin.

Aukon sisällä jokin liikahti. Esiin tuli suuri kuono. Sitten toinen ja useita ystävällisiä lohikäärmeenpäitä, joilla oli rauhalliset silmät. Leveä tassu laskeutui kivelle Glödin viereen koskematta häneen. Glöd puhalsi savurenkaan suoraan ylöspäin. Kaikki näkivät sen. Suuret lohikäärmeet vastasivat pehmeillä henkäyksillä, jotka saivat kolme kristallia kimaltelemaan. Glöd juoksi eteenpäin, mutta kääntyi katsomaan Eliasta ja kuorta.

Yksi suurista lohikäärmeistä työnsi suomun kivelle. Se hohti vihreänä, kuparinvärisenä ja sinisenä kuin puro, kun aurinko osuu siihen. Glöd otti suomun kynsiensä väliin ja asetti sen Eliaksen käteen.

”Se saa asua majassani”, sanoi Elias. Hän kääntyi kohti kotia, siltaa, metsää ja talon takana olevaa puroa. Hänen takanaan kuului pieni tuhnahdus. Elias katsoi olkansa yli. Glöd seisoi aukolla suurten lohikäärmeiden edessä. Hänen kuonostaan ei tullut savurengasta. Pieni, tasainen liekki kiemurteli iltaup ilmaan ja kimmelsi Eliaksen kädessä olevassa suomussa.

Elias, Glöd ja silta, joka täytyy rakentaa uudelleen

Elias löytää talon takana olevan puron kivien joukosta suuren, lämpimän munan, josta kuoriutuu Glöd: pieni vihreä lohikäärme, joka osaa puhaltaa vain savurenkaita. Ennen kuin aurinko katoaa Lohikäärmevuoren kolmen huipun taakse, heidän on korjattava rikkinäinen silta, herätettävä kristallit mustassa luolassa ja näytettävä, että Glöd on tullut kotiin.

fi-fi.sagatilldig.se